

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

WIELKI CZWARTEK

CELEBRACJA SŁOWA BOŻEGO

Domownicy, odświętnie ubrani, gromadzą się na liturgii w swoim domowym Kościele wokół stołu, przy którym zwykle gromadzą się na rodzinnych uroczystościach, w czasie gdy rozpoczyna się Msza Wieczerzy Pańskiej w miejscowej parafii albo w innej, najbardziej odpowiedniej porze, wieczorem. Liturgii przewodniczy głowa rodziny, ewentualnie ktoś inny z dorosłych, nie może to być dziecko.

Stół powinien być nakryty białym obrusem, można go udekorować kwiatami. Pośrodku – należy położyć księgę Pisma Świętego, z której będzie odczytywane słowo Boże. Uwaga: aż do Wigilii Paschalnej nie stawiamy na stole ani nie zapalamy świecy – ten znak obecności Chrystusa pojawi się dopiero w związku z celebracją zmartwychwstania. Bardzo dobrym doświadczeniem – choć nieobowiązkowym – może być przeżycie w rodzinie obrzędu umycia nóg. Do tego obrzędu należy wcześniej przygotować: misę, dzban z ciepłą wodą i ręcznik. Teksty pieśni, które można wykorzystać podczas wspólnej modlitwy, są umieszczone na końcu wielkoczwartkowej liturgii (zob. s. 11).

Celebracja rozpoczyna się od śpiewu pieśni i znaku krzyża. Wszyscy powstają.

PIEŚŃ: *W krzyżu cierpienie lub Krzyżu Chrystusa, lub A myśmy się chlubić powinni.*

Przewodniczący: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wszyscy: Amen.

P. W Liście św. Pawła do Galatów czytamy: *Chlubimy się krzyżem naszego Pana Jezusa Chrystusa; w nim jest nasze zbawienie, życie i zmartwychwstanie, przez niego jesteśmy zbawieni i oswobodzeni.* Gromadzimy się jako wyznawcy Jezusa Chrystusa, który dla nas stał się człowiekiem, dla nas umarł na krzyżu i dla nas zmartwychwstał, aby dziś – w gronie rodziny i najbliższych – rozpocząć obchód Świętego Triduum Paschalnego Męki, Śmierci i Zmartwychwstania naszego Pana Jezusa Chrystusa. W tym trudnym czasie walki z pandemią, dziś, w Wielki Czwartek, w dniu, w którym wspominamy Ostatnią Wieczerzę, w dniu, w którym dziękujemy Bogu za dar Eucharystii i kapłaństwa, kiedy nie możemy uczestniczyć we Mszy świętej, gromadzimy się w naszej rodzinie na słuchaniu słowa Bożego i modlitwie o to, abyśmy zawsze potrafili być wdzięczni i potrafili docenić dar Komunii świętej i sakramentu Eucharystii, ale też, aby pragnienie Eucharystii dojrzało w nas przez doskonałą miłość do drugiego człowieka i gotowość służby innym na wzór Chrystusa.

Myślami złączmy się z naszą wspólnotą parafialną, z księżmi z naszej parafii, z naszym biskupem, papieżem i całym Kościołem.

Chwila modlitwy w milczeniu.

P. Módlmy się.

Wszchemogący, wieczny Boże, obchodzimy pamiątkę najświętszej Wieczerzy, podczas której Twój Jednorodzony Syn mając się wydać na śmierć pozostawił Kościołowi nową wiekuistą Ofiarę i Ucztę swojej miłości; spraw, abyśmy z tak wielkiego misterium czerpali pełnię miłości i życia. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W. Amen.

Wszyscy siadają i słuchają czytań biblijnych zaczerpniętych z Mszy Wieczerzy Pańskiej. Czytający – lektor – stojąc, głośno i wyraźnie, z powagą należną natchnionym słowom odczytuje poniższe teksty bezpośrednio z Pisma Świętego (ewentualnie można posłużyć się wydrukowanym tekstem). Po pierwszym czytaniu śpiewa się psalm responsoryjny, ale jeśli nie ma nikogo, kto potrafiłby to zrobić, można go przeczytać. Przed Ewangelią śpiewa się aklamację. Fragment Ewangelii powinien odczytać przewodniczący liturgii. Inna osoba może przeczytać wprowadzenie do słuchania słowa Bożego.

WPROWADZENIE

Wielkoczwartkową liturgię słowa rozpoczyna opis ustanowienia uczty paschalnej, którą naród wybrany spożywał w noc swojego wyzwolenia z niewoli egipskiej. Potem każdego roku czynił to w gronie rodzinnym na pamiątkę tamtej nocy. Było to spożywanie paschy. Także Jezus spożywał paschę ze swymi uczniami. Wyzwolenie z niewoli egipskiej jest zapowiedzią i początkiem naszego wyzwolenia, którego Jezus Chrystus dokonał w swojej ofierze krzyża. Zostawił nam On tę tajemnicę naszego zbawienia jako Paschę – Eucharystię.

W drugim czytaniu Święty Paweł ukaże nam właśnie ucztę paschalną Nowego Izraela – jest nią Eucharystia, na której karmimy się Ciałem i Krwią Jezusa – Prawdziwego Baranka Bożego.

Ewangelia Świętego Jana wskaże na szczególny wymiar posługi Jezusa wobec człowieka. Jest to gest umycia nóg uczniom. W tej postawie Jezusa – służby pełnej miłości – streszcza się to, co należy do owocu Eucharystii. Jest to posługa miłości, którą możemy podejmować na wzór Jezusa i razem z Nim. Święty Jan jako jedyny z Ewangelistów nie przedstawia opisu ustanowienia sakramentu Eucharystii, lecz właśnie tę posługę Jezusa.

W skupieniu i z uwagą słuchajmy słowa Bożego.

PIERWSZE CZYTANIE Wj, 12 1-8. 11-14

Czytanie z Księgi Wyjścia

Pan powiedział do Mojżesza i Aarona w ziemi egipskiej: «Miesiąc ten będzie dla was początkiem miesiący, będzie pierwszym miesiącem roku! Powiedzcie całemu zgromadzeniu Izraela tak:

„Dziesiątego dnia tego miesiąca niech się każdy postara o baranka dla rodziny, o baranka dla domu. Jeśliby zaś rodzina była za mała do spożycia baranka, to niech się postara o niego razem ze swym sąsiadem, który mieszka najbliżej jego domu, aby była odpowiednia liczba osób. Liczyć je zaś będziecie dla spożycia baranka według tego, co każdy może spożyć. Baranek będzie bez skazy, samiec, jednoroczny; wziąć możecie jagnię albo kozłą. Będziecie go strzec aż do czternastego dnia tego miesiąca, a wtedy zabije go całe zgromadzenie Izraela o zmierzchu. I wezmą krew baranka, i pokropią nią odrzwia i progi domu, w którym będą go spożywać. I tej samej nocy spożyją mięso pieczone w ogniu, i chleby praśne będą spożywali z gorzkimi ziołami.

Tak zaś spożywać go będziecie: biodra wasze będą przepasane, sandały na waszych nogach i laska w waszym ręku. Spożywać będziecie pośpiesznie, gdyż jest to Pascha na cześć Pana.

Tej nocy przejdę przez Egipt, zabiję wszystko pierworodne w ziemi egipskiej, od człowieka aż po bydło, i odbędę sąd nad wszystkimi bogami Egiptu – Ja, Pan. Krew posłuży wam do oznaczenia domów, w których będziecie przebywać. Gdy ujrzę krew, przejdę obok i nie będzie pośród was plagi niszczycielskiej, gdy będę karał ziemię egipską.

Dzień ten będzie dla was dniem pamiętnym i obchodzić go będziecie jako święto dla uczczenia Pana. Po wszystkie pokolenia – na zawsze w tym dniu będziecie obchodzić święto”».

Oto słowo Boże.

W. Bogu niech będą dzięki.

PSALM RESPNSORYJNY Ps 116B (115)

Refren: Kielich Przymierza to Krew Zbawiciela

Czym się Panu odpłacę *
za wszystko, co mi wyświadczył?
Podniosę kielich zbawienia *
i wezwę imienia Pana.

Refren.

Cenna jest w oczach Pana *
śmierć Jego wyznawców.
Jestem Twym sługą, synem Twojej służebnicy, *
Ty rozerwałeś moje kajdany.

Refren.

Tobie złożę ofiarę pochwalną *
i wezwę imienia Pana.
Wypełnię me śluby dla Pana *
przed całym Jego ludem.

Refren.

DRUGIE CZYTANIE 1 Kor 11, 23-26

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian

Bracia:

Ja otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, której został wydany, wziął chleb i dzięki uczyniwszy, połamał i rzekł: «To jest Ciało moje za was wydane. Czyńcie to na moją pamiątkę!». Podobnie, skończywszy wieczerzę, wziął kielich, mówiąc: «Kielich ten jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. Czyńcie to, ile razy pić będziecie, na moją pamiątkę!».

Ileokroć bowiem spożywacie ten chleb i pijecie kielich, śmierć Pana głosicie, aż przyjdzie.

Oto słowo Boże.

W. Bogu niech będą dzięki.

Wszyscy powstają.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ J 13, 14

Aklamacja: Chwała Tobie, Królu wieków.

Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem.

Aklamacja: Chwała Tobie, Królu wieków.

EWANGELIA J 13, 1-15

P. Słowa Ewangelii według Świętego Jana.

W. Chwała Tobie, Panie.

Było to przed Świętem Paschy. Jezus, wiedząc, że nadeszła godzina Jego, by przeszedł z tego świata do Ojca, umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował.

W czasie wieczerzy, gdy diabeł już nakłonił serce Judasza Iskarioty, syna Szymona, aby Go wydał, Jezus, wiedząc, że Ojciec oddał Mu wszystko w ręce oraz że od Boga wyszedł i do Boga idzie, wstał od wieczerzy i złożył szaty. A wzięwszy prześcieradło, nim się przepasał. Potem nalał wody do miski. I zaczął obmywać uczniom nogi i ocierać prześcieradłem, którym był przepasany.

Podszedł więc do Szymona Piotra, a on rzekł do Niego: «Panie, Ty chcesz mi umyć nogi?». Jezus mu odpowiedział: «Tego, co Ja czynię, ty teraz nie rozumiesz, ale poznasz to później». Rzekł do Niego Piotr: «Nie, nigdy mi nie będziesz nóg umywał».

Odpowiedział mu Jezus: «Jeśli cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze Mną». Rzekł do Niego Szymon Piotr: «Panie, nie tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę!».

Powiedział do niego Jezus: «Wykąpany potrzebuje tylko nogi sobie umyć, bo cały jest czysty. I wy jesteście czysti, ale nie wszyscy». Wiedział bowiem, kto Go wyda, dlatego powiedział: «Nie wszyscy jesteście czysti».

A kiedy im umył nogi, przywdział szaty i znów zajął miejsce przy stole, rzekł do nich: «Czy rozumiecie, co wam uczyniłem? Wy Mnie nazywacie „Nauczycielem” i „Panem”, i dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wy powinniście sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem».

Oto słowo Pańskie.

W. Chwała Tobie, Chryste.

Wszyscy siadają.

MEDYTACJA DO CZYTAŃ I TAJEMNICY DNIA

Uczta paschalna i Ostatnia Wieczerza

bp Zbigniew Kiernikowski

W encyklice *Ecclesia de Eucharistia* Jan Paweł II odwołuje się do swego doświadczenia wyniesionego z pielgrzymki do Ziemi Świętej. Kiedy był w Jerozolimie, miał możliwość sprawowania Eucharystii w miejscu, w którym prawdopodobnie znajdował się Wieczernik:

W Jubileuszowym Roku 2000 dane mi było sprawować Mszę świętą w jerozolimskim Wieczerniku, tam gdzie według tradycji została ona odprawiona po raz pierwszy przez samego Chrystusa. „Wieczernik – miejsce ustanowienia Eucharystii. To tam Chrystus wziął w swoje ręce chleb, połamał go i rozdał uczniom mówiąc: «Bierzcie i jedzcie, to jest bowiem Ciało

moje, które za was będzie wydane». Potem wziął w swe ręce kielich napełniony winem, powiedział im: «Bierzcie i pijcie, to jest bowiem kielich Krwi mojej nowego i wiecznego przymierza, która za was i za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów». Jestem wdzięczny Panu Jezusowi, że w posłuszeństwie Jego zaleceniu: «To czyńcie na moją pamiątkę», dane mi było powtórzyć w tym samym miejscu słowa wypowiedziane przez Niego dwa tysiące lat temu (n. 2).

Przyjrzyjmy się najpierw tym elementom uczyty paschalnej, które wydaje się, że mają wagę i znaczenie w rozumieniu Eucharystii, a następnie przyjrzyjmy się temu, co stanowi nowość. Żydowska wieczerza paschalna była zazwyczaj celebrowana w rodzinie. Przewodniczył jej z reguły ojciec, jako głowa rodziny. Gesty i znaki były wkomponowane w *haggadę*, czyli pochwalną narrację zbawczych dzieł Boga, szczególnie tych z czasów wyjścia Izraela z Egiptu. W takim kontekście dokonywało się przekazywanie wiary oraz sprawowanie pamiątki wydarzenia zbawczego, jakim było wyjście z niewoli egipskiej, w odniesieniu do życia każdego z uczestników domowej liturgii.

Jednym z ważnych elementów uczyty był chleb praśny, gest łamania go i rozdzielania dla spożycia. Spożywanie chleba przebiegało w kilku etapach. Podczas etapu zwanego *Jahaz* (czyli: dzielenie), ten kto przewodniczył wieczerzy, brał w ręce chleb praśny (drugi z trzech przygotowanych), dzielił go na dwie części i przedstawiał go w takich lub podobnych słowach: Oto chleb udręczenia, który nasi ojcowie jedli w ziemi egipskiej; kto jest głodny, niechaj przyjdzie i spożywa; kto jest w potrzebie, niechaj przyjdzie i świętuje z nami Paschę. W tym roku tutaj, a w przyszłym w ziemi Izraela; w tym roku tutaj, jako niewolnicy, a w przyszłym – w ziemi Izraela, jako wolni.

W wydarzeniach związanych z wyjściem z Egiptu symboliczna wymowa chleba udręczenia była uwypuklona przez zestawienie z gorzkimi ziołami. Ryt uczyty paschalnej również pozwalał dostrzegać ten związek. Było to nawiązanie do gorzkiej rzeczywistości niewoli oraz do wyjścia z niej. Praśny chleb oznaczał pośpieszne wyjście z niewoli oraz zerwanie ze wszystkim, co niewolę stanowiło (stary kwas).

Zaproszenie skierowane do każdego, kto jest głodny, aby przyszedł i spożywał Paschę, wskazuje na wspólnotowy wymiar wydarzenia, zarówno przeszłego jak i tego, które jest celebrowane. Przybiera ono praktyczną formę zaproszenia do udziału w uczcie paschalnej biednych, to znaczy tych, którzy nie mają możliwości przygotowania sobie tej uczyty. Ten gest dobroci względem ubogich nadaje specyficzny charakter tej uczcie. Ostatecznie to biedni i potrzebujący, ci, którzy odkrywają potrzebę wyzwolenia z niewoli, mogą rzeczywiście celebrować Paschę.

Na określonym etapie rytu – przez ciąg pytań stawianych przez dzieci – zostaje podkreślona odmiennność tej uczyty i tego czasu od codzienności. Ta faza celebracji była ukierunkowana szczególnie na wzbudzenie zainteresowania u dzieci, aby wprowadzić je w wydarzenia historii zbawienia i ich znaczenie. W ten sposób w czasie domowej liturgii dokonywał się przekaz wiary wyrażający i pogłębiający silny związek z tradycją.

Kiedy więc w takim kontekście Pan Jezus – celebrując przed swoją męką ucztę paschalną z uczniami – wziął w ręce ów chleb praśny i nie nazwał go chlebem udręczenia, lecz wypowiedział nad nim słowa: To jest Ciało moje, tym samym nadał temu gestowi, a w konsekwencji także całemu rytowi praśnego chleba, nowe znaczenie. Pan Jezus niejako postawił siebie w owej sytuacji, jaką przedstawiał praśny chleb udręczenia, będący jednocześnie znakiem dokonanego wyjścia z niewoli. Teraz to On wchodzi w udręczenie i bierze na siebie całą jego rzeczywistość, aby dokonać wyjścia z niego. Co więcej, w pewien sposób utożsamia siebie samego z tym, co w liturgii paschalnej przedstawiał praśny chleb udręczenia, a jednocześnie znak wyjścia z niewoli.

Polecenie: „Czyńcie to na moją pamiątkę”, wskazuje na nowy wymiar i otwiera nową perspektywę. Tutaj nie chodzi już tylko o jakąś statyczną czy materialną przemianę chleba w Ciało

Jezusa, ale o to, że przy spełnianiu tych znaków i gestów ma się dokonać, i wciąż dokonywać, uobecnienie dzieła wyzwolenia i pojednania, w którym Jezus wydał samego siebie za ludzi będących pod jarzmem grzechu, czyli zmuszonych do obrony samych siebie i niezdolnych do wyjścia ku bliźnim. On to uczynił i poleca czynić, aby każdemu dać udział w swoim wyjściu i z każdym się zjednoczyć.

W Eucharystii, w Ciele Jezusa jest niejako zakodowana właśnie ta zdolność, czy nawet władza, wydania samego siebie dla bliźniego. Kto będzie czynił to na pamiątkę Jezusa, ten będzie czerpał moc i siłę do urzeczywistniania tej samej tajemnicy wyzwolenia i pojednania. Przez takie przeżywanie Eucharystii ukazuje się w pełni jej dynamika: jednoczenia i komunii nie w oparciu o siebie, lecz w oparciu o dar nawrócenia i gotowość kochania.

Chwila medytacji w milczeniu.

UMYWANIE NÓG

P. Tę samą tajemnicę ofiarnej miłości, którą Jezus zostawił w znakach chleba i wina i którą polecił sprawować na Jego pamiątkę, zawarł również w geście umywania nóg. Także ten gest Jezus powierzył Apostołom, aby go wykonywali, pamiętając o tym, co On sam uczynił dla nich: *Dałem wam przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem.* Z tym znakiem Jezus związał nowe przykazanie, które wyróżnia nas, chrześcijan, pośród tego świata: *Miłujcie się wzajemnie tak, jak Ja was umiłowalem!* Przeżyjemy teraz w milczeniu i zamyśleniu ten gest obmywania nóg, na wzór Chrystusa, jako znak miłości uniżonej i ofiarnej, która drugiego przyjmuje i wywyższa. To jest znak świętej komunii, czyli jedności z Jezusem i między nami. Przeżyjemy teraz w milczeniu i zamyśleniu ten gest obmywania nóg.

Następuje obrzęd obmycia nóg wszystkim obecnym przez głowę rodziny. Osoba czyniąc ten znak, może zdjąć wierzchnie odświętne ubranie, np. marynarkę, a założyć fartuch lub czymś się przepasać. Samą wodą obmywa stopy bliskich i wyciera je ręcznikiem. Później – jeśli wydaje się to właściwe – każdy z dorosłych może obmyć nogi pozostałym, a nawet dzieci – gdy jest ich więcej, ale tylko sobie nawzajem. Należy dołożyć wszelkich starań, by gest ten zachował całą swą powagę i wymowę.

Po zakończeniu obrzędu wszyscy powstają.

PROŚBY

P. Uwielbiamy naszego Zbawiciela, który podczas Ostatniej Wieczerzy, tej nocy, kiedy był wydany, polecił Kościołowi sprawować wieczną pamiątkę swej śmierci i zmartwychwstania. Módlmy się i wołajmy:

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Odkupicielu, spraw, abyśmy przez pokutę coraz ściślej jednoczyli się z Twoją męką i osiągnęli chwałę zmartwychwstania.

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Niech Twoja Matka, pocieszycielka strapionych, otacza nas swoją opieką, abyśmy potrafili umacniać przygnębionych tą pociechą, którą sami czerpiemy w Tobie.

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Dopomóż wiernym, aby w cierpieniach byli uczestnikami Twojej męki i ukazywali w sobie dzieło zbawienia.

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Panie, Ty unizyłeś samego siebie stawszy się posłusznym aż do śmierci krzyżowej, udziel swoim sługom daru posłuszeństwa i cierpliwości.

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Obdarz zmarłych z naszej rodziny i wszystkie ofiary koronawirusa chwałą Twojego uwielbionego ciała i spraw, abyśmy się kiedyś stali jej uczestnikami.

W. *Uświęć lud Twoją krwią odkupiony.*

P. Zjednoczeni w miłości skierujmy do Boga Ojca modlitwę, której nas nauczył Jego Syn.

W. **Ojciec nasz.**

P. Wzbudźmy w sobie teraz pragnienie duchowego przyjęcia łaski Komunii świętej. Prośmy Chrystusa Pana, aby przyszedł do naszych serc i abyśmy otrzymali dar zjednoczenia z Nim. Módlmy się o to słowami papieża Franciszka.

Można uklęknąć.

Klękam u Twoich stóp, o mój Jezu, i ofiarowuję Tobie skruchę mego serca, które pogrąża się w nicości i Twojej świętej obecności. Uwielbiam Ciebie w Sakramencie Twej miłości, pragnę Cię przyjąć w ubogim mieszkaniu mego serca. W oczekiwaniu na szczęście Komunii sakramentalnej pragnę Cię przyjąć w Duchu. Przyjdź do mnie, o mój Jezu, abym przyszedł do Ciebie. Niech Twoja miłość rozpali całą moją istotę na życie i na śmierć. Wierzę w Ciebie, ufam Tobie, kocham Ciebie. Niech się tak stanie.

W. Amen.

Chwila modlitwy w milczeniu.

P. Na koniec – wdzięczni za dar Eucharystii – zaśpiewajmy pieśń ku czci Chrystusa obecnego w Najświętszym Sakramencie.

PIEŚŃ. *Jeśli nie można jej odśpiewać, tekst należy odczytać.*

Sław, języku, tajemnicę
Ciała i najdroższej Krwi,
Którą, jako łask krynicę,
Wylał w czasie ziemskich dni
Ten, co Matkę miał Dziewicę,
Król narodów, godzien czci.
 Z Panny czystej narodzony,
 Posłan zbawić ludzki ród,
 Gdy po świecie, na wsze strony,
 Ziarno słowa rzucił w lud,
 Wtedy cudem niezgłębionym
 Zamknął swej pielgrzymki trud.

W noc ostatnią przy wieczerzy,
Z tymi, których braćmi zwał,
Pełniąc wszystko, jak należy,
Czego przepis prawny chciał,
Sam Dwunastu się powierzył
I za pokarm z rąk swych dał.

Słowem więc, Wcielone Słowo,
Chleb zamienia w Ciało swe.
Wino Krwią jest Chrystusową,
Darmo wzrok to widzieć chce.
Tylko wiara Bożą mową
Pewność o tym w serca śle.

Przed tak wielkim Sakramentem
Upadajmy wszyscy wraz,
Niech przed Nowym Testamentem
Starych praw ustąpi czas.
Co dla zmysłów niepojęte,
Niech dopełni wiara w nas.
Bogu Ojcu i Synowi
Hołd po wszystkie nieśmy dni,
Niech podaje wiek wiekowi
Hymn triumfu, dzięki, czci,
A równemu im Duchowi
Niechaj wieczna chwała brzmi. Amen.

Celebracji nie kończy się znakiem krzyża. Modlitwę można przedłużyć lekturą Ewangelii wg św. Jana (J 13-17), albo śpiewem pieśni eucharystycznych (np. *Panie, dobry jak chleb* lub *Dziękujemy Ci, Ojczy nasz*). Modlitwa do północy nie może mieć charakteru pasywnego. Po skończonej modlitwie stół należy obnażyć – na wzór ołtarza w kościele – zdjąć obrus i kwiaty, pozostawić jedynie księgę Pisma Świętego.

PIEŚNI

W krzyżu cierpienie, w krzyżu zbawienie,
W krzyżu miłości nauka.
Kto Ciebie, Boże, raz pojąć może,
Ten nic nie pragnie, ni szuka.
W krzyżu osłoda, w krzyżu ochłoda
Dla duszy smutkiem zmroczonej,
Kto krzyż odgadnie, ten nie upadnie
W boleści sercu zadanej.
Kiedy cierpienie, kiedy zwątpienie
Serce ci na wskroś przepali,
Gdy grom się zbliża, pośpiesz do krzyża,
On ciebie wesprze, ocali.

Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony,
na wieczne czasy bądźże pozdrowiony!
Gdzie Bóg, Król świata całego
dokonał życia swojego.
Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony,
na wieczne czasy bądźże pozdrowiony!
Ta sama Krew Cię skropiła,
która nas z grzechów obmyła.

Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony,
na wieczne czasy bądźże pozdrowiony!
Z Ciebie moc płynie i męstwo,
w Tobie jest nasze zwycięstwo!

Ant. A myśmy się chlubić powinni Krzyżem Pana naszego Jezusa Chrystusa.
W Nim jest zbawienie, życie i zmartwychwstanie nasze.

Niech Bóg się zmiłuje nad nami, niech nam błogosławi,
niech zajaśnieje dla nas Jego Oblicze. *Ant.*

Aby na ziemi znano Jego drogę,
Jego zbawienie pośród wszystkich ludów. *Ant.*

Niech Ciebie, Boże, wysławiają ludy,
niech wszystkie narody dają Ci chwałę. *Ant.*

Niech się narody cieszą i weselą,
że Ty ludami rządysz sprawiedliwi
i kierujesz narodami na ziemi. *Ant.*

Niech Ciebie, Boże, wysławiają ludy,
niech wszystkie narody daj Ci chwałę. *Ant.*

Ref. Panie, dobry jak chleb,
bądź uwielbiony od swego Kościoła,
bo Tyś do końca nas umiłował,
do końca nas umiłował.

Tyś na pustkowiu chleb rozmnożył, Panie,
byśmy do nieba w drodze nie ustali.
Tyś stał się manną wędrowców przez ziemię
dla tych, co dotąd przy Tobie wytrwali. *Ref.*
Ziarna zbierzemy, odrzucimy chwasty,
bo łan dojrze, pachnie świeżym chlebem.
Niech ziemia nasza stanie się ołtarzem,
a Chleb Komunii dla spragnionych Ciebie. *Ref.*

Ty nas nazwałeś swymi przyjaciółmi,
jeśli spełnimy, co nam przykazałeś.
Cóż my bez Ciebie, Panie, uczynimy?
Tyś naszym życiem i oczekiwaniem. *Ref.*
Tyś za nas życie swe na krzyżu oddał,
a w znaku chleba z nami pozostałeś.
I dla nas zawsze masz otwarte serce,
bo Ty do końca nas umiłowałeś. *Ref.*

Dziękujemy Ci, Ojczy nasz,
za święty winny szczep Dawida,
którą nam poznać dałeś,
przez Jezusa Syna Twego.
Tobie chwała na wieki.

Dziękujemy Ci, Ojczy nasz,
za życie i za wiarę,
Którą nam poznać dałeś
przez Jezusa Syna Twego.

Tobie chwała na wieki.

Dziękujemy Ci, Ojczy nasz,
za święte Imię Twoje,
Któremu zgotowałeś
mieszkanie w sercach naszych.

Tobie chwała na wieki.

Dziękujemy Ci, Ojczy nasz,
za wiarę i za nieśmiertelność,
którą nam poznać dałeś
przez Jezusa Syna Twego.

Tobie chwała na wieki.

Ty, o Panie Wszechmocny
stworzyłeś wszystko dla Imienia Swego,
pokarm i napój dałeś
ludziom na pożywienie.

Tobie chwała na wieki.

Nam zaś darowałeś,
pokarm duchowy oraz napój,
I żywot wieczny,
przez Jezusa Syna Twego.

Tobie chwała na wieki.

Pomnij, Panie na swój Kościół
i wybaw go od wszelkiego złego,
I doprowadź go do miłości
swojej do Królestwa Twego.

Tobie chwała na wieki.

Niechaj przyjdzie twa łaska
i niech przeminie ten świat,
Kto święty niech przystąpi,
kto nim nie jest niech czyni pokutę.

Przyjdź Panie Jezu. Amen.